

Testmesék

Source: Elle Magazin.hu

(részletek)

A ránk erőltetett irreális és manipulált testképek világában sokszor ijesztő megmutatni magunkat. De ez az állapot sem tarthat örökké, aminek szerencsére vannak jelei, például a divat és a reklám világában felbukkanó változatos testalkatú és korú modellek. Pár évtized múlva pedig úgyis kapunk majd egy cybertestet, és akkor talán már nem kell megszégyenülnie senkinek a kinézete miatt. Remélem, addigra még a színház intézménye is megmarad.

Már egészen kis koromban nagyon fontos volt számomra a szépség külső harmóniája. Az szépnek ítélt embereket szinte azonnal elfogadtam, mint a tűzvörös körmű, mindig gyönyörűen kisminkelt Joli nénit az óvodában, miközt egyből elutasítottam azokat, aki a természet kevésbé esztétikust mondható külső adottságokkal áldott meg. A mai napig élesen él bennem, amikor egy férfi rokonunk pár napot nálunk töltött, és először megláttam mezítláb, köntösben a nappaliban ücsörögni. Sosem felejttem el az érzést, ahogy megpillantom a lábkörmeit, a nyakát borító szemölcsöket. Vagy amikor először láttam nagymamámat meztelenül, aki akkoriban jó pár kiló súlyfelesleggel, négy gyerekszüléssel a háta mögött, nem éppen a szabályos szépség kategóriájába tartozott. És még számtalan hasonló emléke van a gyerekkoromból, a szomszéd *zöldséges, Kohn bácsi* mindig piszkos, berepedezett kezétől a dédnagymama púpos hátáig és bozontos, szigorú szemöldökéig. Nem tudom, mi volt előbb, az élményekből lett-e az érzés, va az érzésekből az élmények, talán mindkettő, de a lényt hogy mire felnöttem, eléggé hadilábon álltam az emberi test tökéletlenségével, beleértve a sajátomat is. Az nem volt kétséges számomra, hogy a hozzáállásom a témához ne az egészséges kategória, de nem láttam, hogyan tudni ezen változtatni. Ma már értem, hogy először önmagul hibáival, hiányosságaival érdemes megbarátkoznunk, azzal megérkezik mások elfogadása is, legyen szó külső vagy belső tulajdonságokról. A rengeteg önmunka hatására az évek alatt szép lassan, szinte észrevétlenül alakult át ez is, mint egy sor más dolog, és arra lettem figyelme hogy jó, ez már nem kísért. Nem mondom, hogy kipipáltam a témát, azonban a mai felfogásom mindenkép fényévekre esik a régítől.

Amikor 2008-ban elkezdtem aromaterápiát tanulni, egyetlen dologban biztos voltam: a képzés masszázsmódulját nem fogom elvégezni. Hogy én megérintsek egy vadidegent? Elképzelhetetlen volt. Aztán ahogy beszippantó az illóolajok csodálatos világa és az egész szellemiség megérintett.

Ülök az elegáns magánklinika recepciójának finom csontszínû bőrrel bevont kanapéján, és figyelem, amint az egyik páciens éppen fizetni készül. Az ötven körüli, jól öltözött hölgy vékony szálú. rövid haja a fejéhez lapul, keskeny kis egérrarca vörös foltos, nyilván valamilyen bőrfiatalító kezelésem esett át éppen. A hitelkártyáját már előhúzta, de a helyi erők tanácsára távozás előtt még feltankol a híres francia kozmetikai cég Magyarországon csak itt kapható biotermékeiből. Illóolajos anti-age szérum, algás arcpakolás, vitaminos éjszakai krém, revitalizáló szemmaszk, és igen, még egy 30 faktoros napvédő krém is, jön a nyár, hamarosan szükség lesz rá. Ezek nagyon jó minőségű termékek, ugye? - érdeklődik, miközben rendezzi a számlát, a végösszeg több mint kétszázezer forint. - Úgy értem, hatásosak?

A recepciós kislány udvariasan megnyugtatja, és közben egyetlen arcزدülése nem árulja el azt, amit valószínűleg gondol: magának, asszonyom, teljesen mindegy! Kissé elálló, hegyes fülével, apró szemével és csapott áliával a nő ugyanis pontosan úgy néz ki, mint a Macskafogó című film egyik miniszoknyás karaktere - csak kevésbé szexis. De azért küzd keményen, ahogyan valamennyien küzdünk keményen, hogy szépek legyünk, üdék, fiatalok, karcsúak, vonzók, és minél jobban megközelítsük a nyugati világ 21. századi szépségideálját.

ÉN ÉS A LABELLÓM

Te tényleg ennyi mindent kensz magadra? - kérdezte őszinte kíváncsisággal a hangjában kétségkívül inkább a lumber-, mint a metroszexuális férfiak táborát gyarapító kollégám, miután elolvasta a témáról írott egyik cikkemet. Ebben felsoroltam, én, mint átlagos magyar, nő hányféle kozmetikai terméket használok nap mint nap: arctisztító zselé, tonik, szérum, bőrápoló olaj, nappali és éjszakai krém, szemránckrém, BB (vagy CC) krém, fényvédő, korrektor, púder, arcpír, ajakápoló, fogkrém, szappan, tusfürdő, intim-mosakodószer, testradír, testápoló, kézkrém, dezodor, parfüm, hajlakk. Mellette, ha nem is mindennap, de rendszeresen: sampon, hajbalzsam, volumennövelő hajspray, arcradír, arcmaszk, mélytisztító krém, fedőstift, lábápoló krém, nyáron ön barnító, naptej. Nem felejtettem ki valamit? És szerintem én még egészen visszafogottnak számítok, hiszen aki sminkeli magát, annál a lista a végtelenségig bővíthető: primer, alapozó, szemhéjtus, szemceruza, szemfesték, szempillaspirál, rúzs, kontúrceruza, szájfény, bronzosító, highlighter, fixáló, átlátszó fedőpúder, körömlakk.

Ugye nincs rajtad semmi, csak a Labellód? - kérdezte az egyik olvasónk nekünk írott levelében a párja kérdését, és azt is elárulta, igyekezett valamiféle semmire nem

kötelező választ adni. Mert természetesen volt rajtam más is, mint a Labellóm-vallotta be nekünk azt, amit a férjének nem. A valóság ugyanis elég messze esik attól a természetes szépségtől, amit a férfiak olyan nagyra értékelnek és amiről fogalmuk sincs, mennyi munka rejlik mögötte. Hiába tartjuk magunkat értelmes, a reklámszlogeneknek be nem dőlő nőknek, mégis meggyőzhetőek vagyunk. Csodát remélünk minden ígéretesen hangzó terméktől és kezeléstől, nem véletlenül alapoz számos márka a személyes tanácsadásra.

Én ugyan széles ívben kerülöm azt az üzletet, ahol nem én vehetem le a terméket a polcról, hanem a tanácsadónő, amióta az egyikük lecsöpögtette alapozóval a vadonatúj bordó ballonkabátomat. Hiába tudtam hajszálpontosan, melyik árnyalatot akarom, addig erőszakoskodott, hogy próbáljak ki egy másikat is, amíg úgy döntöttem, jó, így hamarabb szabadulok. Hibáztam. Az alapozó köztudomásúlag legföljebb ecetes ollóval jön ki a ruhából, az én kabátomat is hiába dörzsölte a hölgy sminklemosóval, csak még rondább lett. Azóta nem lépek bele ebbe a csapdába, viszont azonnal elhiszem, ha egy termékről vagy kezelésről olyanokat olvasok, mint **aktivizálja a bőr felső rétegét, formálja az arckontúrt és feszesíti a szöveteket** **fokozza a sejtek megújulását, hatására a bőr látványosan kisimul és teltebbé válik** vagy **felgyorsítja a bőrsejtek regenerálódását, intenzíven hidratál, élettelivé varázsolja a bőrt, és visszaállítja természetes ragyogását.** Ilyenkor már nyúlok is a pénztárcám után, és a drogériák nyüzsgéséből ítélve nem én vagyok az egyetlen.

A Dove 2016-os Nagy szépségtesztjében részt vevő nők 84%-a egyetértett azzal, hogy a mai nőknek sokkal komolyabb elvárásoknak kell megfelelniük, ha szépségről van szó, mint bármikor korábban, 97%-uk úgy érezte, a társadalom elvárja a nőktől, hogy vonzók legyenek. A média és a reklámok irreális elvárásokat támasztanak a nők alakjával, kinézetével szemben, amit egy átlagos nő sosem tud elérni: ezzel szintén 97%-uk értett egyet.

Majdnem minden második fiatal szeretne soványabb vagy sportosabb lenni egy 2017-es felmérés szerint. Minden harmadik gyerek okosabb és szebb lenne, 34,6% pedig azt kívánja, hogy bármit megehessen anélkül, hogy meghízna. A megkérdezettek 18,4%-a állítja csak, hogy nem szeretne más módon lenni.

tünk, de a mai napig szeretettel emlékszem rá, és igyekszem betartani, amit megfogadtam neki: hogy a gyorsuló idő hatására nem veszem el a józan eszemet. Sok nő ugyanis túl a negyvenen hajlamos megzakkanni, és olyasmiket művelni a külsejével, amitől fiatalabb ugyan nem lesz, nevetségesebb annál inkább. Mint az orvosnő, akit a harmincas éveim végén ismertem meg. Kedves volt, okos, sikeres, szerény, karcsú, rövid barna hajú. Néhány évig nem találkoztunk, és mire legközelebb láttam, már elvált a férjétől, összejött egy kétes jellemű kalandorral, ciki

folyton pénzért nyúzta, 350 köbcenti szilikont tetetett a mellébe, miniszoknyában járt, és kiszőkített hajába derékig érő hosszabbítást csináltatott. Hazaérve megbeszéltem a lányommal, ha a leírt tünetek bármelyikét észrevenné rajtam, azonnal szóljon rám. A fiatalság megőrzésének vágya azonban ott él bennem, és szokadanul vállalkozó szelleművé tesz. Próbáltam már ki dermarollert és savas hámlasztást, mezoterápiát és rádió-frekvenciás kezelést, összejtterápiát és bioszálás arcliftinget, változó sikerrel. A leglátványosabb változást a hialuronsavas feltöltés hozta, amivel (legalábbis átmenetileg) eltüntették a szemem alatti karikákat, és kiegyenesítették kamaszkorom óta sok bánatot okozó, pisze orromat. Itt csak a mennyiségre kell ügyelni, mert akad olyan ismerősöm, akibe az utóbbi időben annyi feltöltőanyagot nyomtak, hogy egyre jobban hasonlít a gyerekkori, almaarcú járóbabámra. Mivel a jó minőségű hialuronsav igen drága, az jár jól, akinek nincs túl sok pénze, az nem lőhet túl a célon.

És nem fájt? szokták kérdezgetni riadtan azok, akik még sosem fordultak meg esztétikai rendelőben, főleg, ha mellékhatásokat észlelnek rajtam, például nagy kék vérömlenyt a szemem alatt. Hát, különösebben egyik beavatkozás sem kellemes, de igazi fájdalmat eddig egyetlenegyszer éreztem. A neves spanyol bőrgyógyász azért érkezett Budapestre, hogy bemutassa a tudományát az összegyűlt magyar orvosoknak, és ehhez kerestek önkénteseket. Így kerültem az ötcsillagos hotel egyik különtermébe, ahol a pódiumon kellett helyet foglalnom, erős reflektorok és az arcomat óriásképernyőkre vetítő kamerák kereszttüzeiben. Beviharzott a spanyol, könnyedén meghajolt, mint egy torreádor, majd előkapott egy fecskendőt, és a varrógéptű sebességével döfködni kezdte az arcomat.

Mivel a szokásostól eltérően nem kenték be érzéstelenítő krémmel a bőrömet, a művelet iszonyatosan fájt, ömlött a szememből a könny, angolul könyörögtem a pasasnak, hogy hagyja abba. Ő azonban ügyet sem vetett a tiltakozásomra, tovább szürkéit, így végül felugrottam, félrelöktem a kezét, és hangosan zokogva kirohantam a teremből. Mindezt szó nélkül végignézte vagy húsz magyar orvos, egyikük sem próbált meg közbeavatkozni. Azóta sem tudom, kedvet kaptak-e a módszer hazai alkalmazásához, továbbá elgondolkodtak-e azon, milyen orvos lehet az, aki érzéketlen tárgyként kezel egy élő embert.

Ám ha most valaki megkérdezné, vállalnám-e még egyszer az említett kezeléseket, habozás nélkül igent mondanék. Még a spanyolt is bevállalnám, csak előbb gondosan bevonatnám magam vastag Lidocain-réteggel. Mert igaz, hogy ránézésre senki nem tévesztene össze húszéves önmagámmal, és gyakran jelentem ki, hogy semmi különbséget nem látok az előtte-utána állapotom között, mégis, fogalmam sincs, hogy néznék ki a krémek, szérumok, maszkok, mezoterápiák és feltöltőanyagok nélkül. És

ez a minden nővel közös reményem, hogy hátha mégis használnak, zökkenőmentesen tovább működteti a szépségipart.

Hetven-nyolcvan éves idős betegeim azzal a kijelentéssel, hogy az elmúlt évek egyik legkellemesebb óráját töltötték a műtőasztalon. Pedig helyi érzéstelenítésben, éber állapotban operáltam őket.

Azt hiszem, hogy ez némi információ arra nézve, hogy mi zajlik egy sebészorvos lelkében, miközben operál. Valószínűleg nem az, hogy bántom a betegemet, mert nem jut el a tudatáig az a mozdulat, amikor belevág a műtési területbe. A tudata egy szinttel magasabban működik, mint a fizikai beavatkozás, amit a kezével végez. De vannak olyan esetek is, amikor nem olyan könnyű elvonatkoztatni, erre a legjobb példa a lányom fiilplasztikája. Fiatalkorában évekig próbált rábeszélni, hogy operáljam meg a kissé elálló fülét. Én persze mindent kitaláltam, hogy ezt elodázzam, (majd ha »ilyen« és »olyan« lesz a bizonyítványod, ha ez vagy az megtörténik stb. stb.). Am a végén, amikor már nagyon sok barátnőjén, osztálytársán végeztem orrplasztikát, fülplasztikát, és egyre többször hallottam, hogy persze, mindenkit megoperálsz, csak engem nem akarsz!, kénytelen voltam rászánni magam. Hogy miért én akartam mindenképp megcsinálni ezt a műtétet, annak az az egyszerű oka, hogy nekem a lányom arcához illő megoldásról nagyon határozott elképzeléseim voltak. Eljött hát a nagy nap, szívdobogva bemosakodtam, sterilizáltam, izoláltam a gyerekem arcát, fülét, és elkezdtem a helyi érzéstelenítést beadni a megfelelő helyekre. Mire ezen túljutottam, elkapott az a mindentől elvonatkoztatni tudó, átszellemült lelkiállapot, amikor csak a feladat lebeg az ember szeme előtt.

Szépen haladt a műtét, fél óra alatt el is készültem az egyik oldali fülplasztikával, ami nagyon a kedvemre valóan sikerült, és ahogy ez ilyenkor lenni szokott, átfordítottuk a páciens fejét az operált oldalra. Elkezdtem volna lemosni a másik fülét és annak környékét. Am ekkor a kislányom kikukucska az izolálás alól, és angyali hangon megkérdezte: Milyen érzés a saját gyerekedet operálni? Na, itt széttört a varázs, át kellett adnom a műtétet a nekem asszisztáló kollégámnak, mert képtelen voltam folytatni a munkát. Szerencse, hogy hasonló elvek alapján operáltuk a fülplasztikákat, ezért nem lett számottevő a különbség a két különböző orvos által végzett beavatkozás között. Az eredmény a másik oldalon is szép lett. Hát, ez a történet talán jól példázza, hogy jó szándék ide, jó szándék oda, a lelkesedés és átszellemültség ellenére a sebész mégsem tud mindig elvonatkoztatni attól, hogy mit művel, amikor operál.

SZÍNPADI LEMEZTELENEDÉS

Péterfy Bori színésznő

Közhely, de igaz, hogy egy színész a testét és a lelkét is aláveti egy-eg szerepnek. A karakterformálás igazi kihívása, hogy hogyan építünk fel hitelesen egy embert, hogyan találjuk meg a megfelelő mozdulatait a testtartását, az öltözködési stílusát. Ez persze még izgalmasabb, ha a saját testünktől szélsőségesen különböző alkati karaktert kell eljátszani, ahogy teszi azt néhány hollywood filmszínész, akik akár harminc kilót is híznak vagy fogynál egy szerep kedvéért. Magyarországon ez a típusú színésze sajnos totálisan ismeretlen, a hazai filmgyártás ezt a luxus nem engedi meg nekünk.

Nálunk a meztelenség maradt a színészi extremitás, amiből az én pályámon is kijutott pár, miközben én sosem tekintetem ezekre rendkívüli feladatokként. A legemlékezetesebb ilyen típusú szerepem Mundruczó Kornél rendezése, a Szorokin-regényből készült *A jég* volt, amit elképesztő sikerrel játszottunk évekig. Egy orosz prostituáltat alakítottam benne, akivel a legkülönbözőbb örületek történnek, így a lelki mellett megkerülhetetlen volt a testi lemeztelenedés is, amivel a végtelen női-emberi kiszolgáltatottságát kellett megmutatnom. A jeleneteken persze sokan megütköztek, miközben állítom, hogy Kornél éppen az a rendező, aki kivételesen jól használja a meztelenség eszközét.

A nyersesség egy megalapozott mondanivalóval rendelkező produkcióban soha nem öncélú. A Krétakör társulatban egyébként is természetes volt az a színészi őszinteség és bátorság, aminek csak az egyik eszköze a lecsupaszítás.

Örök példám a német színház, ahol a színészek fantasztikus természetességgel léteznek a színpadon, csupasz testtel is. Bár az ő hazájukban alapvetően más a meztelenség kultúrája, egy németországi fürdőben gond nélkül szaunáznak egymás mellett ruha nélküli nők és férfiak. A magyar kultúrától mindez máig idegen, emiatt a hazai közönség számára ma is esemény, ha egy fededen női mellett látnak a színpadon. Pedig szerintem érdemes lenne lassan túllépni azon, hogy egy előadásban megjelenő fededen testen az állapotát vizsgáljuk - megláthatnánk benne például az esendőségét is, hogy éppen a hibáival együtt tud gyönyörűvé válni.

A saját személyiségetől egyébként is távol áll a prűdség és az álszemérem. A mi pályánkon elengedhetetlen a testünkkel való őszinte viszony, én jóban is vagyok vele, és sokat teszek érte. Ugyanakkor a testem sebezhetővé is tesz.

A LELKESEDÉS ÉS ÁTSZELLEMÜLTÉS ELLENÉRE A SEBÉSZ MÉGSEM TUD MINDIG ELVONATKOZTATNI ATTÓL, HOGY MIT MŰVEL,
AMIKOR OPERÁL, MERT KI DERMAROLLERT ÉS SAVAS HÁMLASZTÁST,
KI MEZOTERÁPIÁT ÉS RÁDIÓFREKVENCIÁS KEZELÉST ALKALMAZ,
VAGY A HIALURION FELÖLTÉST HOZTA, AMIVEL ELVETTÉK A

SZEMEM ALATTI KARIKÁKAT.

